

ČEKÁ NA DALŠÍ VRAHOVY KROKY, TY VŠAK NEPŘICHÁZEJÍ...

DOBŘE SE DÍVEJ

JAMES CAROL

DOBŘE SE DÍVEJ

**DOBŘE
SE DÍVEJ**
JAMES CAROL

Přeložil Roman Lipčik

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2014 James Carol
All rights reserved.

Z anglického originálu *Watch Me*
(First published by Faber and Faber Limited, London 2014)
přeložil © 2016 Roman Lipčik
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2016 Jan Matoška

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN (pdf) 978-80-7507-409-6

Pro Cam,
mou věrnou konspirátorku a spolupachatelku

1

Sam Galloway umíral pomalu a v bolestech. Jeho smrt byla v přímém protikladu k tomu, jak celý život žil, a v naprostém rozporu s tím, jak by měl zemřít. Lidé Samova ražení odcházejí poklidně ve spánek nebo je na deváté jamce golfového hřiště skolí infarkt; neumírají polití benzinem a zapálení. A zcela jistě naposledy nevydechnou do ušmudlaného hadru, zatímco se jim maso odděluje od kostí.

Bylo by snadné považovat Sama za oběť okolností, zařadit jej mezi ty, kdo se ocitli „v nepravou chvíli na nesprávném místě“. Situace k tak mylnému závěru, vycházejícímu ze strachu, často svádí. Tvrdit, že se Sam ocitl v nepravou chvíli na nesprávném místě, by znamenalo, že jeho vraždu lze svést na osud, na náhodu nebo rozmar bohů.

Pokud jeho vražda nebyla náhodná, pak se dalo mnohem snáz uvěřit, že to, co potkalo Sama, se může přihodit komukoli. Taková logika už nevyžadovala moc velkou extrapolaci, aby člověk uvěřil, že příště přijde na řadu on.

Jenže Sam se neocitl v nepravou chvíli na nesprávném místě. Na Samově vraždě nebylo nic nahodilého. Ten, kdo ji spáchal, si vybral jeho. Usmyslel si, co provede, a pak našel způsob, jak převést nápad ve skutek. Nejdéle a nejdůkladněji promýšlel, jak Sama upálit a vyváznout z toho.

Poslední okolnost byla stěžejní. *Vyváznout*. Tím se odlišují amatéři od profesionálů. Spáchat zločin je relativně prosté. Svede to každý trouba. Spáchat zločin a vyváznout, to už není jen tak.

Plán zatím vycházel. Sam zemřel a ten, kdo to udělal, byl volný a žil si, jako by se nic nestalo. Právě teď si nejspíš někde v restauraci pochutnává na slavnostní snídani. Sázená vajíčka s netknutým žloutkem,

štos palačinek nasáklých javorovým sirupem, slanina usmažená dokřupa a pořádný hrnek kafe, který to všechno spláchne.

Nebo možná zrovna přišel do práce, kde zařezává od devíti do pěti. Potřásá si rukama s kolegy, poplácávají se po zádech, slézají se kolem zásobníku vody, aby rozebrali fotbalové utkání včera večer, které neviděl, protože měl jinou práci. Utkání, s jehož podrobnostmi se seznámil v novinách.

Dokud mi v elektronické poště nepřistál ten e-mail, o Samu Gallowayovi jsem nevěděl nic. Od té chvíle jsem nemyslel na nic jiného než na něj, na to, co ho potkalo a kdo by to mohl mít na svědomí. Na to poslední obzvlášť.

Podíval jsem se na obrazovku laptopu a pak na kufr na posteli. Poslední dva týdny jsem strávil v Jižní Karolíně honbou za vrahem Carlem Tindlem, a jelikož ten už byl pod zámekem, přišel čas pustit se do dalšího případu.

Ještě před pěti minutami jsem za něj považoval sériová znásilnění, která kdosi páchal na šlapkách v Honolulu. Nešlo o prostitutky z noblesních podniků, ale o ty nejlacinější děvky, největší spodinu, nad kterou svět zlomil hůl. To neznamenal, že si nezaslouží spravedlnost. Pokud jde o mě, záleží mi na každé oběti. Je jedno, jestli jste královské krve nebo drogami prolezlá běhna, já v tom nedělám rozdíl.

Měl jsem rezervované letenky i hotel, kufr sbalený a byl jsem připravený dát Charlestonu vale. Ne proto, že by mi Charleston něco zlého provedl. Vůbec ne. Jen jsem tu trčel už dva týdny, což pro mě v současnosti znamená pro pobyt na jednom místě právě tak akorát.

Znovu jsem se zadíval na laptop. Jedna z věcí, které jsem se za svého působení u FBI naučil nejrychleji, bylo stanovit si priority. Jelikož po světě se potlouká hromada gaunerů, kapacity jsou vždycky přetížené k prasknutí. Na Havaji našli poslední oběť zrovna teď, takže čas hrál pro nás. Potrvá nějakou chvíli, než pachatel opět udeří. Jenže v případě Sama Gallowaye hodiny odtikávaly hlasitě a běžely zběsilým tempem. Vyložil jsem si to tak, že když cestu na Havaj o pár dnů odložím, nijak tím tamní vývoj situace neovlivním.

E-mail mi poslal šerif Peter Fortier z okresu Dayton v louisianském Eagle Creeku. O Daytonu, Eagle Creeku ani o šerifu Fortierovi jsem předtím v životě neslyšel, což při bezmála deseti milionech čtverečních kilometrů, na nichž se rozkládají Spojené státy, a čtvrtině miliardy lidí, kteří je obývají, není nic překvapivého.

Video přiložené k e-mailu bylo pozoruhodné, protože málokdy mám příležitost sledovat vrahy při činu. Obvykle se setkávám až s konečným výsledkem. Někdy se najde mrtvola, někdy ne. Občas neznám ani místo činu. Za svého působení u FBI jsem mluvil s mnoha sériovými vrahy, takže znám spoustu svědectví z první ruky, jakkoli jednostranných. Nezáleželo však na tom, jak čerstvá byla mrtvola nebo jak podrobného vylíčení se mi dostalo, prožitek na vlastní oči nic nenahradí, byť to zažíváte jen prostřednictvím objektivu čísi kamery.

Před tímto pachatelem si i jiní vrazi natočili svůj čin a po něm se vyskytnou další. Přece však šlo spíše o výjimku než pravidlo. Všeobecně se ví, že sérioví vrazi si ponechávají trofeje, aby měli čím přizívat svou představitost, zpravidla však šlo o bezvýznamné drobnosti, nevinně se tváříci připomínky, které měly význam pouze pro vraha: součást oděvu, pramen vlasů, případně náušnice. Natočit si vraždu tak obvyklé nebylo, protože to bylo nebezpečné. Uvidí to někdo nepovolaný – a teď takovou věc vysvětlujte.

Pustil jsem si záznam ještě jednou. Obraz byl ostrý a zřetelný. Neotřásl se, což znamenalo, že kamera stála upevněná na stativu. Rovněž to znamenalo, že šerif Fortier pátrá po jediném pachateli. Kdyby byli dva, jeden z nich by si chtěl s kamerou hrát a já bych se teď díval na něco, co by připomínalo mizerně natočené domácí video. Záznamu scházel zvuk. Bez zvuku byl v jistém směru ještě znepokojivější, než kdyby byl ozvučený. Moje představivost pracovala naplno, zaplňovala si ticho a výsledný efekt byl možná horší než skutečnost.

Největší část záběru vyplňoval Sam Galloway. Ležel na podlaze, zápěstí a kotníky měl svázané za zády k sobě, v ústech roubík a byl bez sebe hrůzou. Tvář mu zrudla námahou, oči mu lezly z důlků. Oblek měl pomačkaný a znečištěný, límeček bílé košile umolousaný.

Nedalo se s určitostí soudit, kde ho drží. Ležel na špinavé betonové

podlaze a jediná stěna, na niž jsem viděl, byla ze škvárobetonových tvárníc. Dělal to na mě dojem průmyslového, užitkového prostoru a současně jsem cítil, že jde o odlehle uzavřené místo, spíš nějakou garáž nebo bunkr než sklad. Podle číselných údajů v pravém dolním rohu obrazovky video vzniklo včera večer krátce po jedenácté hodině.

Časový údaj na monitoru poskočil o minutu dopředu na 23.04 a chvíli nato se na obrazovce objevil další muž. Byl štíhlý, drobnější postavy, asi sto sedmdesát pět centimetrů vysoký.

V ruce nesl kanystr.

Hubeňour přikročil k Samovi a dával si přitom pozor, aby se držel stále zády ke kameře. Sam ho spatřil a strnul. Zíral na toho muže a na kanystr a pak sebou začal opět zmítat, ještě zoufaleji než dosud, ve snaze osvobodit se z pout.

Ten člověk odšrouboval víčko kanystru a jeho obsah rozlil na Sama. Benzin se rozstříkoval na všechny strany. Cákal Samovi do očí i do nosu, až se benzinem zalykal. Nasáklo jím jeho oblečení. Odkapával mu z vlasů. Hubený muž vytřásl z kanystru poslední kapky a odložil je na zem. Potom vyndal krabičku zápalek, bílou a bez potisku, bez loga restaurace nebo jména baru. Škrtl sirkou, nedbale ji pohodil na Sama a potom vyšel ze záběru.

Trvalo přes dvě minuty, než Sam zemřel, a to bylo o dvě minuty delší utrpení, než si kdokoli zaslouží. Musel zakoušet nesnesitelnou bolest. Nikdo si nezaslouží takovou smrt.

Odkaz v šerifově e-mailu mě zavedl na nahrubo vyvedenou internetovou stránku. Na černém pozadí stály číslice: 13:29:23. Napravo od nich byl stylizovaný obrázek vytvořený ze špejlí jako ve hře oběšenec. Tohle kolo už se blížilo ke konci. Postavičce scházely už jen končetiny. Trojka se změnila na dvojku a ta vzápětí na jedničku. Objevily se paže a objevily se nohy. *Píp, píp*. Dvě končetiny s každou vteřinou. Poslední cifra přeskočila na nulu, obrázek zčervenal a pak zmizel.

Dvacítku nahradila devatenáctka a na obrazovce zablikala základna šibenice. S každou další vteřinou přibývala nová část. Vysoký zadní sloup, horní břevno, příčná vzpěra, oprátka. Hlava, tělo, paže, nohy. Poslední

číslice se změnila na nulu, obrázek zčervenel a pak zmizel; vzápětí začal desetivteřinový cyklus nanovo.

Přejel jsem myší po obrazovce, jestli neobjevím skryté odkazy. Už poprvé, když jsem to zkusil, jsem na žádný nenarazil a nenašel jsem jej ani teď. Webová adresa mi taky nic nenapověděla: www.violescent.com. Vyhledavač Google mě poučil, že „violescent“ je řídce používaný pojem značící zálibu ve fialové barvě.

Odhadoval jsem, že pachatel použil generátor náhodných slov. Já bych to tak udělal. Pokud se pokoušíte náhodné slovo vymyslet, nikdy doopravdy náhodné není, protože u toho pracuje podvědomí. Ještě bude třeba podívat se na internetovou doménu, ale vsadil bych se, že ani to k ničemu nepovede. Registrace domény pod vymyšlenou totožností je zcela jednoduchá záležitost.

Napadlo mě, že by mohlo jít o důmyslnou mystifikaci. Nenašla se mrtvola, místo činu ani jakýkoli hmatatelný důkaz. Policie má jen to video a internetovou stránku. K tomu, aby se měla od čeho odpíchnout, to moc nebylo, přesto jsem byl přesvědčený, že nejde o podvrh.

Jednak proto, že Sam Galloway se pohřešoval.

Za další, osoba na záznamu byla jednoznačně identifikovaná jako Sam.

Za třetí – a to byl podstatný argument: čeho by tím docílili? Nic neděláte bezdůvodně. I tady se hrálo na principu vyváženosti mezi úsilím a výsledkem. Nad množstvím vynaložené energie musí převážet prospěch, který z dané činnosti máte. Jestliže by chtěl Sam předstírat vlastní smrt, našla by se spousta schůdnějších způsobů.

Za čtvrté – a to pro mě mělo rozhodující váhu: bylo vyloučeno, že by to video bylo podvrh. Pokud by tomu tak bylo, potom by si herecký výkon, který jsem zhlédl, zasloužil Oscara.

Několik minut jsem seděl a zvažoval možnosti, zatímco obrazovku plnil nepřetržitý sled čísel a postavičky oběsence.

Tady v Charlestonu bylo půl dvanácté dopoledne. Dayton v Louisianě byl o hodinu pozadu, to znamená, že tam měli teprve půl jedenácté. Odpočet skončí úderem půlnoci tamního času. Za tu dobu sejde ze světa dalších 4860 postaviček ze špejlí.

Louisiana, nebo Honolulu?

Bažiny, nebo bikiny?

Nebylo to moc těžké rozhodování. Vždycky mě přitahovala dramatická gesta a tento pachatel cit pro dramaticčnost bezesporu měl. Popravdě řečeno, ten chlápek mě dostal na první dobrou.

2

„Jefferson Winter?“

Otázka se odrazila ozvěnou po rozlehlém hangáru. Vysledoval jsem zvuk ke zdroji a spatřil jsem ohromného holohlavého černocho, jak stojí u schůdků do letadla Gulfstream G550. Obrovitost hangáru umenšovala soukromý letoun na velikost hračky, ten člověk však ve srovnání se strojem vypadal pořád obrovsky. Veškerá perspektiva se zdeformovala.

Zamířil jsem k letadlu a mé kroky se rozléhaly vysoko v nosnících. Zblízka byl ten černocho opravdový obr. Do dvou metrů mu scházely nanejvýš dva centimetry a na váhu představoval pomalu sto třicet kilo pevného svalstva. Já měřím jen stopětasedmdesát centimetrů, takže se nade mnou tyčil pomalu o čtvrt metru. Na prsou černé uniformy se mu blýskala zlatá hvězda a na obou rukávech měl nášivky Úřadu šerifa okresu Dayton. Obojí vypadalo zbrusu nové.

Byl mladší, než mi na první pohled připadal. Něco málo přes dvacet, možná dokonce ani ne dvacet. Měl takový ten dětský obličej, který všechny vybízí, aby mu důvěřovali. Uvažoval jsem, jak dlouho mu jeho otevřený a upřímný výraz vydrží. Tahle práce udolá každého, někoho rychleji, jiného pomaleji. Pochmurnost potřebuje jen dostatek času, aby se člověku usadila v duši.

Taky mi nešel do hlavy ten soukromý tryskáč. FBI si mohla dovolit gulfstream, klidně i dva, ale roční rozpočet FBI přesahuje osm miliard dolarů. Z letmých informací na internetu zřejmě vysvítilo, že Úřad šerifa okresu Dayton nedisponuje deseticiferným rozpočtem. Odhadoval bych to na řád statisíců, a pokud to má pokryt každodenní provozní náklady, na nadstandardní přepych toho už moc nezbude.

Například na takový gulfstream.

Samo letadlo žádnou náповědu neposkytovalo. Naleštěný bílý trup, pod kýlovou plochou číslo, a víc nic. Žádné logo, což bylo neobvyklé. Ten, kdo vlastní soukromý tryskáč, zpravidla chce, aby všichni věděli, komu patří. Chce stavět svůj majetek na odiv. Chce, aby se ta vlajka třepotala na špici nejvyššího stěžně, v tomhle případě ve výšce patnácti kilometrů. Vlastnit soukromý tryskáč nemělo nic společného s potřebou dostat se z jednoho místa na druhé, naopak to plně souviselo s touhou předvést světu vlastní důležitost. Právě proto prezident nelétá turistickou třídou, nýbrž svým vlastním Boeingem 747, a třebaže se nás tiskový odbor Bílého domu snaží přesvědčit o opaku, důvod nijak nesouvisí s pragmatismem.

Obr se uměl dobře ovládat. Pohyboval se, jako by byl pod proudem, a nepřestával vrhat pohledy do tmavých koutů, jestli se tam neskřívá někdo s bouchačkou. Nevěděl, co s rukama. Měl by mi jednu podat, abychom se pozdravili? Měl by mi vzít kufr? Usnadnil jsem mu rozhodování. Kufr jsem postavil na zem a natáhl k němu ruku. Zaváhal, pak mi jí potřásl. Moje ruka se v jeho dlani ztratila, úplně ji pohltil. Zároveň mě ale překvapila jemnost, s jakou se jí chopil.

„Máte dobré přibližovadlo,“ kývl jsem k letadlu.

„Kéž by nám říkalo pane.“

Znovu to hluboké zvučné medvědí zabručení, basové dunění, které mu vyvěralo odkudsi z hloubi bránice. Hlas měl ještě mladý, dost na to, aby nevzbuzoval autoritu, ale něco na tom klukovi napovídalo, že to se dostaví v pravý čas. Na uniformě neměl žádné hodnostní označení, což znamenalo, že je na nejnižším stupni služebního žebříčku. Inteligence, jež mu jiskřila v očích, napovídala, že ten stav nepotrvá dlouho.

Byl sice obrovský, ale v žádném případě hloupý.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Taylor.“

„Dál nic? Jenom Taylor?“

Prisvědčil. „Jenom Taylor.“

„To znamená, že za křestní jméno se opravdu hodně stydíte.“ Usmál jsem se. „Teď už mi ho můžete prozradit. Stejně na to přijdu.“

„Kdepak, nepřijdete.“ Oplatil mi rovněž úsměvem.

Odkudsi se jako zázrakem vynořil letištní zřízenec a kouzelným hmatem mě připravil o kufr, který uložil do mimopalubního zavazadlového prostoru. Měl jsem v něm všechno, co potřebuju ke každodennímu životu. Od chvíle, kdy mi popravili otce, jsem trávil čas ježděním po světě a chytáním sériových vrahů, a cestoval jsem nalehko. Pronásledoval jsem vraždicí stvůry v Paříži i v Sydney, v Los Angeles, v Londýně, v Johannesburgu i v Buenos Aires. Zlo nectí hranice.

Mým bydlištěm se v těchto časech stávalo vždy to hotelové apartmá, které mi zamluvili, a mně to tak vyhovovalo. Některé bylo pohodlnější než jiné, ale to mě netrápilo. I to nejběžnější apartmá slibovalo víc pohodlí než omšelý pokoj v motelu a můžete mi věřit, že těch jsem si užil víc než dost.

Patří mi dům. Stojí ve Virginii, kam se dalo z Quantika dostat snadno autem. Už jsem tam nezajel celé roky a v nejbližší době jsem to neměl v úmyslu, ale pořád jsem se nedokázal přimět k tomu, abych ho prodal. Psychiatr by mi vyjmenoval desítku pádných důvodů, proč jsem to neudělal, a jsem přesvědčený, že některé z nich by trefil. Soudím, že každý potřebuje místo, kterému může říkat domov, byť je to jen prázdné gesto.

Před odchodem od FBI jsem tam pracoval jako jejich hlavní profiler, nejmladší v dějinách Útvaru behaviorální analýzy. Nosil jsem oblek agenta, měl jsem naleštěné polobotky a pracoval jsem od svítání do soumraku pro anonymního zaměstnavatele, k němuž jsem s každým novým dnem cítil menší a menší respekt. Otcova poprava pro mě znamenala mou osobní cestu do Damašku. Pár dnů poté, co stát Kalifornie vstříkl mému otci do žil smrtící chemickou směs, jsem dal výpověď.

Kdykoli vzpomínám na otce, vidím ho pouze v popravčí komoře. Trvalo šest minut a třiadvacet vteřin, než zemřel, a většinu té doby strávil v bezvědomí. Na rozdíl od Sama Gallowaye se z toho vyvlékl lehce.

Až příliš lehce.

Prohlédl jsem si složku otcova případu. Viděl jsem fotky. Než ho chytili, zavraždil patnáct žen. Unášel je a odvlékal do hlubokých lesů Oregonu, kde je potom lovil vysoce účinnou puškou vybavenou nočním viděním.

Otec nechával ty dívky ležet tam, kde zemřely. Neobtěžoval se ani tím, aby jim vykopal třeba jen mělký hrob. Působení živlů urychlilo proces rozkladu. Na jejich tělech hodovala zvířata a hmyz. Je úžasné, jak rychle dokáže matka příroda zlikvidovat krásu, jak dovede být nemilosrdná.

Podle mého měli vynechat pentobarbital. Otec si zasloužil sejít ze světa při plném vědomí a v bdělém stavu, aby musel zoufale lapat po každém doušku vzduchu. Pořád by tím ještě neodčinil to, co napáchal, ale aspoň něco.

„Marion,“ napadlo mě. „Vaši rodiče zbožňovali Johna Waynea.“

„Samá voda.“

„Tak Chuck?“

Taylor se zasmál, gestem naznačil „až po vás“ a oba jsme vyšli po schůdcích. Letušce, která nás přivítala, když jsme se skloněnými hlavami vstoupili na palubu, bylo něco málo přes padesát. Šediny překrývala černou barvou, na nohou měla praktické boty bez podpatků. Vybrali ji pro její schopnosti, nikoli kvůli vzhledu, a to o majiteli letadla hodně vypovídalo. Někdy má přednost vzhled, jindy výkonnost. Pokud jde o stewardky, zásadně upřednostňuju výkonnost před vzhledem. Létání je obtížné i bez toho, aby se s ním pojila neschopnost.

Vnitřek gulfstreamu byl střízlivý a decentní a mně připomněl letadla FBI. Scházely tam efektní prvky, které si člověk spojuje s rockovými hvězdami nebo hollywoodskou smetánkou. Ani stopa po pozlátku.

Došli jsme do zadní části kabiny ke stolu s deskou z ořechového dřeva, kolem něhož stála čtyři kožená křesla. Uvelebil jsem se u okna ve směru letu a na stůl jsem položil pouzdro s laptopem. Taylor se poskládal naproti do křesla u uličky a natáhl nohy, jak nejdál to šlo. Letadlo začalo rolovat na start a Taylor sáhl po bezpečnostním pásu.

„Tím bych se neobtěžoval,“ doporučil jsem mu. „Let soukromým tryskáčem přináší mimo jiné tu výhodu, že si nemusíte zapínat pás.“

„Co když dojde k nehodě?“

„Jestli dojde k nehodě, zabijeme se. Bezpečnostní pás vás nezachrání. Pokud to pětadvacet tun kovu naboří rychlostí sedm set padesát kilo-

metrů v hodině do země, opravdu si myslíte, že vám ten úzký proužek látky zachrání život?“

Taylor na mě vrhl nesouhlasný pohled. Mhouřil přitom oči, krabatil čelo a zíral na mě, jako by mi narostla druhá hlava. Byl jsem na takové pohledy zvyklý.

„Důvod, proč Federální letecký úřad trvá na zapnutých bezpečnostních pásech, souvisí s ovládním davu,“ pokračoval jsem. „Pokud dojde ke kritické situaci, ze všeho nejméně touží po tom, aby tři stovky hysterických cestujících pobíhaly sem a tam uličkami. Stejný účel mají i kyslíkové masky. I tady jde o ovládnutí davu. Ta věc vám žene do plic čistý kyslík. Jakmile se ho nadýcháte, zmocní se vás euforie. Chtěl byste poslední chvilky života strávit v hrůze, nebo raději ve víře, že se stačí jen trochu natáhnout a podáte ruku pánubohu?“

Taylor mi věnoval další nespokojený pohled.

Minutu nato jsme zatočili na startovací dráhu a zastavili. Motory zakvílely a letadlo se vrhlo vpřed jako oblázek vystřelený z praku. Gulfstreamu stačil k odlepení od země jen zlomek vzdálenosti, jakou potřebuje osobní letadlo. Ozvalo se skřípění a vrzání, jak se zatáhl podvozek, a my jsme stoupali dál v mírném dvacetistupňovém úhlu. Ten, kdo stroj pilotoval, se vyznal. Zvedl nás jako podle instrukcí z příručky civilního létání. Bez efektů, bez povyku, nudná rutina.

Charleston za okénkem se scvrkl na velikost města pro panenky a na Carla Tindlea mi zůstala jen vzpomínka. Setkal jsem se s horšími gauzery, což však neznamená, že by Carl byl světec. To v žádném případě. Carl měl políčeno na vysokoškolačky, a jakmile se na nich vyřádil, s pomocí igelitového pytle a koženého pásku je udusil. Přizvali mě k případu, když jich měl na kontě už osm.

Identifikovat Carla nedalo moc velkou práci – první den navečer už jsem znal jeho totožnost. Problém byl dostat ho. Jižní Karolína oplývá volnou krajinou, skýtá spoustu možností, kde se schovat. Nakonec jsme Carla vystopovali v jedné odlehle chatě poblíž pobřeží, a když zjistil, že jsme ho obklíčili, docela klidně se vzdal.

Na rozdíl od mého otce se Carl soudů, které budou rozhodovat o jeho odvolání proti vynesenému rozsudku smrti, nedočká. Carl

Tindle byl drobný mužík, chcípáček, chodící mrtvola. Nedožije se konce roku. Se značnou pravděpodobností zemře ještě tento týden, vlastní rukou nebo ho oddělají. Vězeňská spravedlnost je krutá a brutální a značně účinnější než její soudní obdoba.

Co se týče dotažení onoho případu do konce, věděl jsem, na co mohu sázet.

3

Stewardka se ukázala krátce poté, co jsme se vyhoupli nad mraky. Podala nám dva jídelní lístky, zeptala se nás, co chceme k pití a co si dáme k jídlu, a potom zmizela v kuchyňce v zadní části letadla. S nápoji se vrátila, ještě když jsme stoupali. Znovu jsem dumal, komu gulfstream patří. Pokud bych vlastnil tryskové letadlo, byl bych dost háklivý na to, komu ho půjčuji. A úřad místního šerifa by figuroval na seznamu hodně nízko. Nejjednodušší by bylo zeptat se Taylora, ale zatím na tu otázku nenazrál čas.

Zapnul jsem laptop, spustil jsem videozáznam posledních okamžiků života Sama Gallowaye a otočil jsem počítač tak, aby Taylor viděl na obrazovku. Zezadu se k nám linula vůně hovězího po burgundsku. Pokud bych se měl řídit jen vůní, vybral jsem si dobře.

„Pozorně se dívejte a pak mi povězte, co jste viděl.“

Natáhl jsem se pro kafe a upil jsem. Pocházelo z Blue Mountains na Jamajce a bylo úžasně jemné. V té lokalitě panují pro pěstování kávy ideální podmínky. Půda bohatá na živiny, dobré odvodnění a mírné, mlžné a vlhké klima. Pospojte to dohromady a dostanete jednu z nejlepších káv, jež lidstvo poznalo.

Taylor pil pepsi. Netušil, o co přichází.

Podíval jsem se na něj. Zář z obrazovky se mu blikotavě odrážela v očích. Z jeho výrazu se dalo vyčíst, jak je mu to nepříjemné, a několikrát zkrivil tvář, jako by to, nač se dívá, prožíval on sám. Zcela jistě si také patřičně domýšlel zvuk. Tomu se nedokázal vyhnout. Jeho představivost mu podsouvala zvukovou stopu pasující ke všem hororům, které kdy zhlédl, jen ne k hrůze, na niž se právě díval.

Černobílý odraz v jeho očích změnil barvu na oranžovou a žlutou

a Taylor opět zkřivil obličej. Zamnul si ruce, jako by mu vzplanuly špičky prstů a on se snažil oheň uhasit. Oranžová zčernala a on otočil laptop tak, že obrazovku jsem měl zase před sebou.

„Tak co?“ vybědl jsem ho.

Taylor zavrtěl hlavou. „Tak dobře mě neplatí, abych si udělal názor na něco takového, pane Wintere. To přesahuje moje platové zařazení.“

Předstíral jsem zívnutí. Dal jsem si na tom skutečně záležet.

„Heleďte, u policie dělám šest měsíců. Umím vyplnit pokutový blok. Stal jsem se tak nepostradatelnou součástí úřadu, že si mohli dovolit poslat mě až do Charlestonu, abych vás tu přivítal. Nevím, jestli jste si toho všiml, ale to, co mám na sobě, není uniforma šerifa.“

„Ze všeho nejdřív – říkejte mi Wintere. Další věc – zajímavá volba slov. Mohl jste si vybrat jakoukoli hodnost, ale vy jste si zvolil šerifa. Člověka na špici. To znamená, že v určité fázi, a nedošlo k tomu nejspíš jen jednou, jste se postavil před zrcadlo a představil si sám sebe ve zbrusu nové šerifské uniformě.“

Taylorovy tváře zalil hluboký ruměnc. Nevyvolal takový kontrast, jako když se začervená běloch, ale byl zřejmý. Na kratičkou chvíli proti mně neseděl stopětadvacetikilový obr, ale školák, který všude vyčníval, protože měřil o třicet čísel a vážil o pětadvacet kilo víc než ostatní děti ve třídě.

„A navíc,“ pokračoval jsem, „jste natolik chytrý, abyste věděl, že šance na něco takového máte v Louisianě nulové. Takže jste zvolil taktiku sklonit hlavu, usilovně makat a stoupat po hodnostním žebříčku, dokud nenasbíráte dostatek zkušeností, abyste se přestěhoval do nějaké rasově osvětenější oblasti naší země.“

Taylor sáhl po pepsi a napil se.

„Čekal bych, že se začnete ohrazovat,“ poznamenal jsem.

„Co je špatného na tom, když má člověk ambice?“

„Vůbec nic. Navíc vám můžu slíbit, že pokud na mou otázku odpovíte, nezačnu mezi vašimi kolegy roztrubovat, jak moc jste doopravdy mazaný.“

Opět se po mně dlouze podíval, ale znovu nic nenamítl.

„Vy jste ze sebe při vstupním pohovoru udělal trochu hloupějšího,

vidíte? Zahrál jste to tak, abyste hladce prošel. Mohl jste skončit s vynikajícím výsledkem, možná nejlepším, jaký daytonský úřad šerifa pama-tuje, ale to jste nechtěl, protože ze všeho nejméně potřebujete, aby se kolegové necítili ve vaší přítomnosti dobře. Odhaduju, že si hrajete na prostáčka, dokonale zvládáte roli přátelského lamželeza.“

Taylor to nepopřel, ale to ani nemusel, protože ho prozrazoval pro-vinilý výraz.

„George,“ střelil jsem.

„Jako Steinbeckův George?“ Taylor zavrtěl hlavou. „Myslel jsem si, že máte větší fantazii.“

Pokývl jsem k laptopu. „Tak zpátky k věci. Co tomu říkáte?“

Taylor povzdychl, chvíli si kousal ret, pak potřásl hlavou a pravil: „Takovou smrt si nikdo nezaslouží.“

To souhlasilo s mým prvním dojmem. Bohužel však odpověď zalo-žená na emocích byla k ničemu. „Zkuste to ještě jednou, teď se ale snažte odmyslet emoce.“

Taylor se chystal něco říct. Zaváhal a pak se usmál. „Emoce.“

„Pokračujte.“

„Soudě podle emocí, které na sobě dává znát, by ten vrah mohl být klidně robot. Vstoupí do záběru, poleje Sama Gallowaye celého benzi-nem, hodí na něj zápalku a odkráčí. Jako kdyby zapaloval zahradní gril. Je to psychopat. Úplně učebnicový.“

Zavrtěl jsem hlavou. „V jedné věci máte pravdu. Absence emocí je tady klíčová. Mýlíte se ale v domněnce, že ten žhář je psychopat. Není.“

„Samozřejmě že je. On Gallowaye prostě nezabil, on ho *upálil*. Mohl Gallowaye připravit o život deseti různými a k tomu i rychlejšími způ-soby, například kulkou do hlavy, ale on to neudělal. On ho zapálil a něco takového si vyberete tehdy, když chcete, aby oběť trpěla.“

„A vy jste teď sečetl dvě a dvě a vyšlo vám pět. Občas je to dobrý postup, ale v tomto případě nikoli.“

„Jak tedy podle vás vypadá čtyřka?“

„Dobrá otázka.“

„Na kterou mi ale nedáte odpověď, že ne?“

„Zatím ne.“

Pár kliknutí mě zavedlo na onu webovou stránku.

10:42:08.

Nové kolo oběšence právě začalo. Zatím stála jen základna šibenice a vysoký zadní sloup. Po uplynutí vteřiny se objevilo horní břevno. V Daytonu bylo čtvrt na dvě a tři minuty. Čas kvapil, přibližovala se půlnoc, jeho hodina nula. Skutečnost, že pachatel si jako hodinu H vybral půlnoc, opět dokazovala jeho tendenci k dramatičnosti. Natočil jsem počítač, aby Taylor viděl na obrazovku.

„A co mi povíte k tomuhle?“

V Taylorových očích se mihotalo bílé světlo. Co vteřinu jeden záblesk, jako pomalý, pravidelný a uvolněný srdeční tep. Uběhlo deset vteřin, pak dvacet. Další dvě figurky ze špejlí se odporoučely na věčnost. Taylor fascinovaně zíral na obrazovku.

Uvažoval.

Pak s ponurým výrazem obrátil zrak ke mně. „To je slib. Sdělujeme vám, že Samem Gallowayem to teprve začalo. Že bude znovu zabíjet.“

4

„Chtěl bych se vás na něco zeptat,“ ozval se Taylor.

Vyndal jsem si pecky z uší a otevřel jsem oči. Druhá věta Mozartovy symfonie Jupiter rázem pozbyla hutnosti a zněla jako z plecháče. Sáh jsem po laptopu a vypnul přehrávač. Měli jsme za sebou hodinu letu, od Louisiany nás dělila ještě jedna hodina. Patnáct kilometrů pod námi měla táhlé vylidněné pláně Alabamy zanedlouho vystřídat Mississippi. Hovězí po burgundsku cele splnilo moje očekávání. Chutnalo mi skoro stejně tak jako kafe, které přišlo po něm.

Taylor se tvářil vážně a já věděl, co přijde vzápětí. Slyšel jsem tu otázku už tisíckrát. Nebylo žádným tajemstvím, co provedl můj otec, a lidi to přirozeně zajímalo.

Dotaz přicházel ve dvou obměnách. První se pídila po tom, jak to, že jsem nic netušil. Jak jsem mohl žít v jednom baráku se sériovým vrahem a nevědět, co je zač?

Odpověď na tuhle otázku byla jednoduchá. Můj otec byl inteligentní, manipulativní a naprosto přesvědčivý. Na rozdíl od našeho žháře můj otec *byl* ukázkový psychopat. Učil matematiku na vysoké škole a studenti i kolegové ho měli rádi. Vytvořil zdání tak věrohodného života, že ho nikdo z ničeho nepodezíral.

Druhá varianta té otázky zjišťovala, jaké to bylo mít za otce sériového vraha. Obvykle jsem odpovídal rovněž otázkou. Jaké to je mít za otce lékaře, účetního nebo popeláře? Tazatelé zpravidla připadala taková odpověď jako hrubá a rozhovor tak končil. Paradoxně, když dotýčný přestal rozebírat moje slova, zjistil, že odpověď na svou otázku dostal.

Pokud si odmyslíme, že páchal sériové vraždy, byl můj otec prostě obyčejný chlápek, který učil matematiku a doma měl manželku a dítě.

Usilovně se snažil působit normálně. Splynul s okolím. Na mně ani na mé matce se nikdy nedopustil fyzického nebo psychického násilí. Jeho nejhorším zločinem bylo, že se občas choval odtažitě a despoticky, ale otců, kteří spadali do jedné z těchto kategorií, by se našly miliony.

Než nám do života vtrhla FBI, byli jsme běžná rodina. O něco lépe fungující než jiná, o něco hůře než další. Hádali jsme se a usmířovali, jezdili na prázdniny a měli jsme se fajn. Dost často jsme se měli i mizerně. Některé tahy do života naší rodiny nanášel štětcem Norman Rockwell, jiné Hieronymus Bosch. Občas jsme se nemohli ani cítit, občas jsme se snášeli a někdy jsme se měli rádi. Zkrátka normální rodina.

„Jasně. Ptejte se.“

Taylor zaváhal, což k takovýmto situacím rovněž patřilo. Zadíval se ven okénkem, dlouho vyhlížel do modrého a bílého oparu. Pak se ke mně obrátil a vážný výraz už neměl.

„Jak jste přišel k těm bílým vlasům?“

Rozesmál jsem se a potřásl hlavou. „Co je?“ nechápal Taylor. Už zase vypadal jako malý kluk uvězněný v těle obra. Zmatený, nejistý a úplně zakřiknutý.

„To nic. Jen jsem čekal jinou otázku.“

„Pokud nechcete odpovédět, pochopím to.“

Posunkem jsem mu naznačil, že o nic nejde. „Ty bílé vlasy, to je genetická záležitost. Můj otec zešedivěl před třicítkou. Děda taky. Mně se to stalo už v jednadvaceti.“

„Já měl spíš na mysli, proč si je neobarvíte. Vám musí být něco málo přes třicet, ne? To by se ještě dalo. Nikdo by si vás nespletl s nějakým zoufalcem, který honí ztracené mládí.“

Na tuhle otázku jsem mohl poskytnout tucet odpovědí, některé pravdivější než jiné. Pravda pravdoucí sahala do oné popravčí komory v San Quentinu. Svá poslední slova adresoval otec přímo mně. Pronikavě se na mě zahleděl skrz plexisklo a pak němě vyslovil čtyři slova: *My dva jsme stejní*. Věděl jsem, že si se mnou jen pohrává, ale lhal bych sám sobě, kdybych v těch čtyřech slovech nenacházel zrnko pravdy.

Existuje vysvětlení, proč jsem se stal jedním z nejlepších profilerů na světě. Částečně za to může výcvik, kterým jsem prošel v Quantiku, ale

ten na tom má jen malý podíl. Znáám myšlení sériových vrahů. Tím se to ale ještě nevysvětluje. Rozumím sériovým vrahům. Štáral jsem se v jejich mysli, navlékal si jejich kůži. Mám v DNA zakódované cosi, co mi umožňuje sblížit se a ztotožnit s těmi stvůrami, a tahle DNA se ve mně nevezala jen tak zčistajasna.

Tohle všechno jsem ale teď nemínil Taylorovi vyprávět. Méně výstižnou pravdu bych mu poskytl vysvětlením, že si vlasy nebarvím, protože si je barvil můj otec, ale ani do toho jsem ho nemínil zasvěcovat.

„Proč za chůze všetečně ramena? Proč stáčíte prsty do dlaní?“

„Nevím, jak to myslíte.“

„Většina lidí prochází životem vprostřed cesty, ale občas narazíme na někoho, kdo jej prožívá na okraji. Stojí mimo. Vy a já jsme si podobní víc, než si umíte představit.“

Taylor vyprskl v ironickém úsměšku. „Jasně, to určitě. Vy jste geniální profiler a já začínající polda. Vidím, jak nás můžou lidé v okolí klat. A to ještě předtím, než jsem se zapojil do honby za kariérou.“

„Řekl jsem podobní, ne stejní. V tom je velký rozdíl. Vy vynikáte, protože jste chlap jako hora. Já vyčnívám tím, že jsem dobrý v tom, co dělám, a tím, že můj otec zavraždil patnáct ženských. Vy se s tím vyrovnáváte tak, že se pokoušíte vypadat menší. Proto chodíte se svěšenými rameny a skrýváte ruce.“

„A vy to řešíte nápadností. Proto si nebarvíte vlasy. A proto se oblékáte jako člen nějaké grungeové kapely.“

Zvedl jsem obočí. „Grungeové?“

„Víte dobře, o čem mluvím. Džíny luxusní značky, odřené boty, tričko, kožená bunda, účes.“ Taylor se zasmál. „Vypadáte, jako by vás vytáhli z popelnice, ale vytríbit si takový vzhled dá práci.“

Tím mě rozesmál.

„Dobře,“ pokračoval Taylor. „Mám ještě jeden dotaz. Máte tušení, kdo mohl tu sviňárnu spáchat?“

„Mám pár nápadů, ale nehodlám se s nimi svěřovat. A předejdu vaší otázce: nechávám si je pro sebe, protože chybný profil pachatele je jeden z nejlepších způsobů, jak zhatit vyšetřování případu. Dřív než se vyjádřím, potřebuju vidět místo činu.“

„Každopádně musí být chytrý. Vytvořit takovou webovou stránku není jen tak.“

„Přestaňte mu podkuřovat.“

Taylor to přešel a pokračoval: „Hledáme tedy někoho, kdo má nadprůměrné počítačové dovednosti. Pochopte, já bych webovou stránku s odpočtem dohromady nedal, nemluvě už vůbec o tom oběšenci.“

„Tak vy nedáte pokoj?“

Taylor jen zavrtěl hlavou.

„Na to si někoho najal,“ objasnil jsem mu a on se na mě tázavě zadíval.

„V jednom se nepletete: ten chlap je chytrý. Kolik lidí v Eagle Creeku se tak dobře vyzná v programování? Pravděpodobně nikdo. Pro potřeby této naší hypotézy dejme tomu, že dva nebo tři. Všechny je podchytíte, vyslechnete a nakonec to jeden z nich nevydrží, přizná se a případ je uzavřený. Kdepak, pokud se náš chlapík vyzná tak dobře v informatice, rozhodně se tím nebude chlubit. Na to je příliš mazaný.“

„Takže postupuje jako kdokoli jiný,“ chrlil ze sebe Taylor jedním dechem. „Najme si někoho zvenčí. Najde si nějakého programátora v Bombaji nebo na Filipínách nebo v Thajsku, aby mu tu stránku vytvořil. Udělají mu to za hubičku a my bychom mohli strávit rok v honbě za touhle stopou, a stejně by nás nikam nedovedla. Dobře, jen to řekněte: byla to pitomá úvaha.“

Taylor mi výrazem připomněl štěně, kterému vyhubovali za to, že rozkousalo pohovku.

„Nebudte k sobě tak tvrdý. Život by se o hodně zjednodušil, kdyby náš pachatel byl nějaký počítačový megaloman jako vystřižený ze stránek komiksu. Bohužel, tak prosté to nikdy nebývá.“

Povídejte mi o tom, znamenaly Taylorovy oči obrácené v sloup a v té chvíli vypadal o dost starší, než ve skutečnosti byl. „A co když místo činu nenajdeme, Wintere? Co potom?“

„Místo činu najdete. Tenhle pachatel je exhibicionista. Rád se předvádí. Domnívá se, že je mazanější než my, a hodlá nám to dát sežrat.“

„Takže místo činu najdeme, protože on chce, abychom ho našli.“

„Kápl jste na to na první pokus. Co byste mi mohl povědět o Samu Gallowayovi?“

„Nic jiného, než co jste si přečetl v materiálech, které vám poslal šerif Fortier.“

Pohrdavě jsem odfrkl a potřásl jsem hlavou. „Materiály mají jednu zásadní vadu, která spočívá ve vrozené lenosti jejich autorů. Při psaní zprávy osekávají všechno, co přechuhuje. Dělá to tak každý. Napsat zprávu trvá nějakou dobu a den má málo hodin. Zprávám nikdy nevěřte, dejte na mě.“

„Dám.“

„Takže Sam Galloway,“ pobídl jsem ho.

„Galloway měřil sto sedmdesát osm centimetrů, bylo mu dvaadvácti-čet a měl původně černé vlasy, teď už prakticky šedivé.“

Znovu jsem si ostentativně zívł. „Nuda. Nepotřebuju znát, jaké číslo košile nosil. Chci vědět, co byl za člověka. Co ho denně hnalo k tomu, že ráno vyskočil z postele.“

„Byl to právník. Dvacet let ženatý. Měl tři děti – syna a dvě dcery.“

„No vida, začíná přihořívat. Měl nepřátele? Nějaké plotky? Berou jeho děti drogy?“

„Jak to mám asi tak vědět?“

„Protože v Eagle Creeku žije slabých deset tisíc obyvatel a Sama právě někdo zavraždil. To znamená, že zrovna teď poletují v éteru rozličné klepy.“

„Policajti by měli vycházet z faktů, ne z drbů.“

„Tuhle poučku vám někdo vtloukl do hlavy, co? Fortier?“

Taylor přisvědčil.

„Dobře, tak na ni zapomeňte. Policajti nevycházejí z faktů, nýbrž z informací. Fakta jsou bezvadná, ale klepy mohou být stejně tak užitečné.“

Taylor o tom chvíli přemítal a pak potřásl hlavou. „O plotkách nic nevím. Žil ve spořádaném manželství. A přes děti se taky nikam nedostaneme. Jsou ve věkovém rozmezí od deseti do patnácti let a podle všeho jsou to hodná děcka. Žádné drogy, žádný konflikt se zákonem, žádné nečekané otěhotnění. Co se pracovní stránky týče, Galloway se věnoval fádni oblasti práva, rozvodům, závětím, majetkovým sporům a podobně. Nezabýval se trestním právem, kde by si nadělal spoustu nepřátel.“

„Jednoho ale měl i tak.“

„A co když to byla jen nahodilá vražda?“

„To nebyla. Ten, kdo to provedl, to měl velice dobře promyšlené. Takový sériový vrah nedělá nic nahodile.“

„Nemusíte zabít minimálně tři lidi, než dostanete nálepkou sériového vraha?“

„To je nepodstatné. Věřte mi, tohle je sériový vrah. To video a odpočet to dokazují. Nikdo jiný si s tím nedá takovou práci, jenom sériový vrah. Mimochodem, to video přišlo jako příloha e-mailu, že? Zkusili jste zjistit, odkud byl e-mail odeslaný?“

„Já osobně sice ne, ale ano, i tím směrem se vedlo pátrání.“

„A nic?“

Taylor zvolna zavrtěl hlavou. „Nic.“

Spráskl jsem ruce a zamnul si je. „Tak, a co si teď užít trochu legrace. Na to byste se ale možná měl připoutat.“

Taylor přimhouřil oči. „Co máte za lubem?“

„Doporučte letušce, ať si taky zapne bezpečnostní pás.“

„Vy jste přece tvrdil, že bezpečnostní pásy jsou zbytečné.“

„Ne, já jsem jen řekl, že v případě nehody nám budou k ničemu. Ujišťuju vás, že k nehodě v nejbližší chvíli nedojde.“

Vyskočil jsem ze sedadla a zamířil do přední části letounu. Po 11. září se piloti osobních letadel izolovali od cestujících na palubě. Tohle však nebylo osobní letadlo. Platila tu jiná pravidla. Něčím se řídí bohatí, něčím jiným chudí. Ostře jsem zaklepal na dveře kokpitu a hned nato jsem je otevřel.

Pilotovi nescházelo moc let do šedesátky a z každého póru mu číselo, že přišel z armády. Přes rameno si mě změřil a odhadoval, jestli jsem přítel nebo protivník. Pokoušel se zjistit, jestli mi přeskočilo.

„Máte nějaké přání, pane?“

„Vlastně ano. Vy řídíte vysněnou hračku každého kluka, je to tak? Tohle je povyražení v hodnotě přinejmenším padesáti milionů dolarů, ale vy s ním letíte, jako byste dopravoval partu obstarožních cestujících na Floridu. Musíte se příšerně nudit.“

Pilotův výraz se uvolnil. Ten muž se uvolnil celým tělem. Chápatě se na mě usmál. „Ano, pane, občas to bývá poněkud ubíjející.“

„A co kdybyste po zbývající dobu letu řídil tenhle stroj tak, jako by patřil vám.“

„To nemůžu.“

„Samozřejmě že můžete. A já se dokonce vsadím, že pokaždé, když usedáte do tohoto křesla, o ničem jiném nesníte. Ve srovnání s pilotáží bojových letadel musí tohle být strašná otrava.“

„Jak víte, že jsem pilotoval bojová letadla?“

„Mám na to čuch.“

Spiklenecky jsem se usmál. Pilot na mě chvíli zíral a pak se mu po obličeji pozvolna rozlil úsměv.

„Vraťte se zpátky na místo a připoutejte se. Houkněte na mě, až budete připravený.“

Rozběhl jsem se ke svému sedadlu, připoutal se a ušklíbl se na Taylora.

„Ani nevíte, kolikrát jsem ještě za doby svého působení u FBI toužil tohle podniknout.“

„Co u všech čertů zamýšlíte, Wintere?“ Taylor cukal za bezpečnostní pás ve snaze utáhnout jej co nejtěsněji.

„Uvidíte. Můžeme,“ křikl jsem na pilota. „Tady vzadu jsme připravení.“

První vývrтка mi vyrazila dech.

5

Pilot to vzal před přistáním nízko od severu, takže jsem si mohl prohlédnout daytonský okres v plné kráse. Hranici mezi Arkansasem a Louisianou jsme přeletěli v sotva tisícimetrové výšce. Dostatečně nízko na to, aby si člověk udělal obrázek, jak to dole vypadá, a současně bez jemných detailů, jaké skýtá let ve třech stovkách metrů. Rostly tu lesy, byla tu jezera i farmy a malá rozptýlená města spojovaly klikatící se dvouproudové silnice. Spousta volného prostoru, lidí pomálu.

Každý stát se chlubí jedinečností, ale některé jsou jedinečnější než druhé a Louisiana se každopádně nachází mezi prvními třemi. Tenhle stát se honosí svými odlišnostmi jako vyznamenáním. Stačí vzít už jen to, že je to jediný stát členěný spíše na farnosti než na okresy. Vznikl z kombinace španělských a francouzských osad a rozdělení na farnosti tyto římskokatolické kořeny odráží.

Francouzské a španělské vlivy se však zdaleka neomezují jen na zeměpisné hranice. Jsou znát na architektuře i jídle a na stovce dalších prvků, zásadních i podružných, díky kterým se Louisiana liší od zbylých devětačtyřiceti států.

První, co mě na Daytonu zarazilo, byla absence bažin. Když se řekne Louisiana, okamžitě se vám vybaví močály, aligátoři, cajunské jídlo a Mardi Gras. Farmy vás nenapadnou, jenže právě ty se teď hnaly pod námi ve směsici polí v rozmanitých odstínech zelené a hnědé.

Dayton ležel ve výšce šedesát metrů nad mořem, kdežto některé části New Orleansu se nalézají dva metry pod hladinou moře, a právě tahle skutečnost oddělovala sever od jihu. V zásadě jsme se mohli nacházet v jakémkoli jiném státě než v Louisianě, jak si každý myslí, že ji zná.

Eagle Creek se rozkládal na vzdáleném konci Daytonu, zhruba pat-

náct kilometrů severně od I-20, šestiproudové mezistátní dálnice, která z východu na západ protíná nejzazší cíp okresu. Struktura města připomínala tisíce podobných maloměst. Kancelářské budovy, továrny a nákupní centrum se nalézaly ve vnějším prstenci, kde byly levné pozemky. Pokud jste se přemístili do středního okruhu, narazili jste na lidi. Obytné budovy a domy, školy a komunitní centra, parky a hřiště pro zápasy druhé ligy. Další posun k centru vás přivedl ke správním úřadům.

Na jih od dálnice se táhl nedozírný areál zpustlé ropné rafinerie. Šedý beton, vyprahlá půda a tuny železa. Závod se třeptil v letním slunci, změř rour, nádrží a vysokých kovových konstrukcí. Souběžně s dálnicí I-20 se táhla železniční trať, která rozdělovala město přesně na polovinu; k rafinerii z ní vedla nepoužívaná vlečka.

Velké rozmařilé domy se shlukly na severozápadě v moři zeleně, které patřilo jen jim. Stály v bezpečné vzdálenosti od hluku dálnice i od výhledu na vysloužilou rafinerii a autem odtamtud nebylo daleko na golfové hřiště.

Ostrý oblouk doprava, a už jsme klesali ke zdejšímu malému letišti. Chvilí jsme letěli tak nízko nad poli, že stačilo natáhnout ruku a sáhnout si na ně. V takových okamžicích člověk doufá, že pilot ví, co dělá. Potom se zčistajasna objevila přistávací dráha, na kterou jsme dosedli, a zpětný tah motorů stroj prakticky zastavil.

Rolovali jsme kolem řady soukromých vrtulových letadel, až jsme vjeli do hangáru, který stál stranou od ostatních budov. Stejně jako gulfstream byl i hangár bíle natřený a i zde scházelo označení, komu patří. Uvnitř stály jen dva další stroje: vrtulník a černý policejní hlídkový vůz s insigniemi daytonského úřadu šerifa. Gulfstream zastavil vedle automobilu, motory pracovaly chvíli naprázdno a pak umlkly.

Byly skoro tři hodiny odpoledne. Let z Charlestonu do Eagle Creeku zabral přesně dvě hodiny. Dokázal jsem si představit ty bílé číslice odpočítávající na černočerném pozadí čas k nule: 09:06:34.

U dveří jsme poděkovali pilotovi i stewardce, rozloučili se s nimi a sešli po schůdcích. Opřelo se do mě vedro. Jako bychom přiletěli do tropů. Stejně tak to tady bylo i cítit. Letecký petrolej a vegetace sežehnutá sluncem.

Usadil jsem se v hlídkovém voze na místě spolujezdce. Taylor se vměstnal za volant. Scházela v něm středová konzole a sedadlo řidiče bylo posunuté, jak nejdál to šlo, Taylor však přesto budil dojem, že se usazuje do autíčka pro děti. Můj kufr a tašku s laptopem jsme uložili na zadní sedadlo a Taylor nastartoval.

„Sue,“ napadlo mě. „Jste kluk jménem Sue.“

„O čem to proboha mluvíte?“

„Tak se jmenuje jedna písnička Johnnyho Cashe.“

„Moji rodiče radši poslouchají černý soul.“

„Takže co třeba Marvin? Jako Marvin Gaye. Marvin Taylor. To bych si uměl představit. Dobře to zní.“

Taylor se zasmál. Vyjeli jsme z hangáru a zvuk motoru se změnil z přidušeného pulzování ve vzdálený rachot. Vnitřek vozu zalilo prudké slunce. Nasadil jsem si sluneční brýle.

„Radši to vzdejte, Wintere. Stejně na to nepřijdete.“

„Mám rád takovéhle výzvy.“

„To není výzva. To je konstatování skutečnosti.“

„A co kdybychom se místo planých řečí vsadili? O padesát dolarů?“

„Jen o padesát? Co takhle o dvě stovky? Ať je to zajímavější.“

„Můžete si dovolit prohrát ze svého nástupního platu policajta dvě stě dolarů?“

Taylor dal průchod hlubokému niternému smíchu. „Jenže já tuhle sázku rozhodně neprohráju.“

„Dobře, domluveno. Pokud do odjezdu nezjistím, jak se jmenujete, s radostí vám dám dvě stovky.“

Natáhl jsem se k němu a podali jsme si ruce, přičemž ta moje se v jemné Taylorově tlapě úplně ztratila.

„Udělal byste nejlíp, kdybyste mi ty peníze dal hned, Wintere. Ušetříte si námahu.“

Usmál jsem se a zapřel se do opěradla. Slunce žhnulo předním sklem a hrálo mi kůži. „Zajímavé, právě jsem vám chtěl navrhnout totéž.“

6

Pět minut po odjezdu z letiště jsme vjeli na Hlavní ulici. Přiblížili jsme k městu od jihu a celou cestu jsme dodržovali předepsanou rychlost. Jako první budovu jsem zaregistroval kostel a první billboard mi přes metr vysokými písmeny rudými jako krev sděloval, že JEŽÍŠ ZEMŘEL ZA TEBE! ZEMŘEL BYS I TY ZA NĚJ?

Stačí se dostat do hloubi jižanské pustiny a vidíte triumf bídy. Malá města umírají. To je neoddiskutovatelné. Jako by je postihla morová rána. V krajině jsou roztroušené opuštěné, pobožené budovy, zabedené obchody tady bývají spíše pravidlem než výjimkou. Převažují domy s udupanými dvorky a prorezlými ohrádkami pro drůbež.

To však nebyl případ Eagle Creeku. Kamkoli se člověk podíval, zářil na něj svěží nový nátěr a všechna okna se tu třpytila. Povrch silnice byl rovný, jako by ho položili právě včera.

Budovy obklopující park ve středu města se mihotaly v odpoledním vedru. Tyhle vznosné, důležitě vyhlížející šedé a bílé stavby kontrastovaly se sraženými jednopatrovými domy lemujícími zbytek Hlavní ulice. Soud, radnice, knihovna.

Velitelství místní policie se nacházelo hned vedle soudní budovy. Stálo před ním několik hlídkových vozů a pár terénních. Úřad šerifa se tady usadil dřív, takže si pro svá vozidla a uniformy vybral černou barvu, a na policii tudíž zůstala hnědá. Černé policejní auto bude vždycky vypadat o něco líp než hnědé. Vozy působily stejně nablýskaným dojmem jako všechno ostatní na Hlavní ulici a leskly se novotou, jako by byly právě sjely z výrobní linky.

Uprostřed parku stála vysoká bílá socha přísně se tvářícího muže. Vedle na stožáru visela americká vlajka. Nevanul vítr, aby ji roztrpental,

a tak se jen splihle vinula kolem žerdi. Červená, bílá a modrá zářily tak, až z toho bolely oči. Pěstěný trávník byl zelený jako golfové hřiště.

Ujížděli jsme dál k severu a budovy kolem se opět snížily na jedno patro. V přízemí obchody, v poschodí byty. Šerifův úřad sídlil v prostorném baráku na samém severním konci Hlavní ulice.

Taylor zabočil dozadu na parkoviště a zacouval do mezery mezi dvěma auty. Na levé straně stála čtyři další, napravo jich parkovalo pět, směsice sedanů a terénních vozů, z nichž nejstarší sjel z pásu před několika málo roky. Takový vozový park svědčil o nedávné investici v řádu stovek tisíc dolarů.

Na protější straně parkoviště stály dvě řady vozů, které nepatřily ke služebnímu vozovému parku. Ty nevypadaly jako zbrusu nové. Většina z nich měla naježděno přinejmenším pět let a prakticky všechny byly americké výroby. Rozmanité značky a typy, rozmanitý technický stav. Některé jevíly známky láskyplné péče, jiné trpěly těžkou zanedbaností.

Vylézt z auta bylo podobné jako vstoupit do žhnoucí výhně. Takhle vprostřed odpoledne se rtuť v teploměru vyšplhala dva tři stupně pod čtyřicítku. Žár byl doslova hmatatelný, dal člověku ránu a vyrazil z něj dech. Stačilo jen přejít parkoviště a tekl po mně pot. Utřel jsem si kapky z čela právě ve chvíli, kdy jsme vstoupili do klimatizovaného chládku stanice. Vedro bylo hrozné, ale vlhkost byla doslova smrtící.

Dozorčí u přijímacího pultu nám sdělil, že šerif Fortier nás očekává, a Taylor mě provedl bludištěm chodeb ke dveřím s výplní z kouřového skla a zlatým nápisem ŠERIF PETER FORTIER. Jednou na ně klepl a hlas zevnitř nás vyzval, ať vejdemo.

Podobně jako celá stanice i šerifova kancelář byla bez poskvrny. Místnosti vévodil uklizený dubový stůl s velkým koženým křeslem a otevřené přihrádky na lejte, jež na něm stály, svědčily o průběžném vyřizování pracovní agendy. Nabílené stěny měly opravdu bílou barvu a baterii zářivek tady zjevně neumývali jen o Vánocích.

Jednu stěnu zdobily fotografie lodí a ryb. Fortier na žádné nescházel, buď stál u kormidla a na hlavě měl otřepenou kšiltovku s kotvou vyši-

tou vepředu, nebo v téže čapce pózoval před objektivem s úlovkem. Mezi zachmuřeným člověkem za stolem a usměvavým opáleným rybářem na fotkách byl markantní rozdíl.

Fortier obešel stůl, aby mě přivítal, a oba jsme si potřásl rukama. Stisk měl jako medvěd a já cítil, jak mi drtí kosti. Změnil si mě od hlavy k patě a snažil se, aby to nepůsobilo moc okatě. Byl jsem zvyklý, že na mě lidé civí, a nevyvádělo mě to z míry.

Zatímco si mě šerif prohlížel, já jsem si ho kategorizoval. Mohlo mu být tak pětapadesát, měřil asi sto pětadesát centimetrů, takže byl o deset čísel menší než já a Taylor ho převyšoval o celých třiatřicet čísel. Postavit nás do řady, vypadáme jako medvědí rodinka. Měl šedivé vlasy a pleť zdravě zarudlou v důsledku času tráveného na rybách. Na tvářích měl červený ruměnc a zdravě lesklou pokožku vypjatou. Jeho uniforma byla ve stejně vzorném stavu jako kancelář. Puky jaksepatří a boty vzorně vyleštěné.

Působil však unaveně a vyčerpaně, jako by ztratil chuť bojovat. Odhadoval jsem, že při příští volbě šerifa kandidovat nebude. Pokud už se k tomu nerozhodl předtím, to, co potkalo Sama Gallowaye, zhouplo misky vah. Stál přede mnou člověk, který zoufale toužil setřást ze sebe reálné problémy světa, muž, jenž celé dny sedí, zírá na fotky na stěně kanceláře a sní o tom, jak zasvěťi zbývající roky rybaření a popíjení bourbonu.

„Díky, že jste dorazil tak rychle,“ pravil Fortier na uvítanou.

„Nemáte za co.“

„Musím přiznat, že mě překvapilo, že jste vůbec přijel. Napsal jsem vám, ale věděl jsem, že naději mám pramalou. Víím, že se zabýváte pouze sériovými vrahy, což tenhle náš pachatel není, ale sledoval jsem, na čem jste pracoval v Jižní Karolíně, a jelikož Charleston je odtud letadlem opravdu jen kousek, řekl jsem si, proč to sakra nezkusit. Za to nic nedám. Moc rádi si vyslechneme jakoukoli vaši radu. Cokoli budete potřebovat, stačí říct.“

Znělo to, jako když si uvítací řeč nacvičil, jako by si ji celé dopoledne opakoval. „Sériovými zločinci,“ opravil jsem ho.

„Prosím?“

„Zabývám se všemi sériovými zločinci. Únosci, násilníky, žháři, vyděrači, vrahy. A nerad vám беру iluze, ale tenhle pachatel *je* sériový vrah.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Protože vražda Sama Gallowaye byla pouze divadélko. Položím vám otázku: co se podle vás stane, až ten časový odpočet dojde k nule?“ Z jeho výrazu jsem poznal, že už se nad tím zamýšlel a že došel ke stejnému úsudku jako já. „Pokud toho chlapa nechytnete, a to pěkně rychle, bude zabíjet zas a znovu. Bude v tom pokračovat, dokud ho někdo nezastaví. Věřte mi, sotva začal.“

„Vy si tedy nemyslíte, že jde o jednorázový případ?“

„Rozhodně ne.“

Fortier jako by se propadl sám do sebe. Zjevně chtěl slyšet jinou odpověď. Na druhou stranu ho však nic z toho, co jsem mu vykládal, nijak zvlášť nepřekvapilo. Pokud by šlo o jednorázovou vraždu, usnadnilo by mu to život. Už z jedné vraždy měl vrásky, ale vražedná série, to pro něj byla černá můra.

„Jak jste to zařídili s tiskem?“ zeptal jsem se.

„V tom směru panuje klid. Ve městě vychází týdeník *Eagle Creek Courier*. Harry Spindler, který ho vede i rediguje, raději pije, než píše. Nové číslo vyjde až příští týden. Pokud mu do té doby nabídneme něco, co by mohl dát na titulní stránku, nebude nám dělat potíže.“

„A co noviny odjinud?“

„Nejbližší velká města jsou Shreveport a Monroe. Jelikož v Eagle Creeku se nikdy nic neděje, pochybuju, že tamní novináři nás vůbec dokážou najít na mapě.“

„Nic se tu nedělo až dosud.“

„Jsem přesvědčený, že až se sem slétnou, zvládnou je.“

O tom jsem nepochyboval. Ze zkušenosti vím, že šerif je z pěti procent policajt a z pětadevadesáti politik. Fortier možná působil vyčerpaně, ale zároveň se zdálo, že tu práci dělá už natolik dlouho, aby si bez většího úsilí dokázal poradit s dotěrným tiskem.

„Bylo by dobré, kdyby se povedlo udržet to pod pokličkou co nejdéle,“ vysvětloval jsem. „Pachatel touží po publiku, a pokud se nám podaří mu ho upřít, mohl by se dopustit něčeho neuváženého, aby na

sebe upoutal pozornost. Čím nerozvážněji si počínají, tím větší máme šanci, že je dostaneme.“

Fortier se usmál a já na kratičký záblesk zahlédl člověka, jakým býval před třiceti lety, ambiciózního muže, jehož sny nekončí tam, kde se pevnina dotýká zčeřené vodní hladiny.

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Totéž platí i o té webové stránce. Ani o ní se nesmí dostat nic ven. I tou se dožaduje pozornosti. Kdo o ní ví?“

Úsměv se vytratil a přede mnou opět stál ten stárnoucí chlápek, který sní už jen o mečounech a bourbonu. „Spousta lidí. Tady v úřadu to ví každý a já jsem to samozřejmě pověděl policejnímu náčelníkovi. A pochopitelně i starostovi, toho jsem s tím taky musel seznámit.“

„Takže se alespoň snažme omezit škody na minimum. Dejte všem na vědomí, ať drží jazyk za zuby. Pochybuju sice, že to bude něco platné, ale nikdy nevíte.“

„To je tak, když máte plnou stáj a nezajistíte dveře.“ Fortier potřásl hlavou. „Měl jsem na to pamatovat.“

„To, že se vám na parkoviště ještě nesjela auta nacpaná novináři, výmluvně vypovídá o tom, že o webové stránce se zatím nedozvěděli. Ta je rozvášněn víc než nějaký mrtvý právník, na to můžete vzít jed. Uvidíme, třeba se vám to podaří ututlat.“ Na chvíli jsem se zamyslel a pak jsem dodal: „Asi je to ode mě hloupá otázka, ale předpokládám, že o vraždě Sama Gallowaye už tady ví každý, že?“

Fortier smíchy vyprskl. „Co myslíte?“

„V tak malém městě by byl zázrak, kdyby se to k nim nedoneslo, a já na zázraky moc nevěřím.“

„Ještě jsme nemluvili o vaší odměně,“ připomněl Fortier.

„S tou si nedělejte starosti. Účtuju si tolik, kolik si podle mého soudu může klient dovolit. Pro mě je případ důležitější než peníze. Slibuju, že na mizinu vás nepřivedu.“

Fortier se mé poznámce zasmál. „Zkusit byste to mohl.“

„Jak tomu mám rozumět?“

Šerif odbyl otázku mávnutím ruky. „Až skončíte, pošlete nám účet. A nezapomeňte do něj zahrnout všechny svoje výdaje. Předpoklá-

dám, že se budete potřebovat trochu rozkoukat, než nám poskytnete profil.“

Podíval jsem se směrem k Taylorovi, počkal jsem, až můj pohled zachytí, a potom jsem odpověděl: „Díky policistovi Taylorovi jsem se rozkoukal už v letadle. Profil vám mohu poskytnout, kdykoli si budete přát.“

7

Šerif Fortier nás vedl chodbou a zastavil se přede dveřmi, na nichž stálo zlatým písmem na kouřovém skle KAPITÁN ANTHONY SHEPHERD – ÚTVAR KRIMINÁLNÍHO VYŠETŘOVÁNÍ. Zaklepal a dveře otevřel. Shepherd právě telefonoval. Pohlédl na nás, posunkem naznačil, že hned domluví, a za chvíli hovor ukončil.

Proběhlo představování a potřásání rukama. Ani u Shepherdova se to neobešlo bez zvědavého civění. Bylo mu přibližně pětadvacet, byl zachovalý a štíhlý, vlasy mu prokvétaly šedinami. Měl vzorně zastřižený knírek a brýle se silnými černými obroučkami. Oblečený byl do hnědého bavlněného obleku z lehké látky a bílé košile s červenou kraťavou.

Na rozdíl od Fortiera působil Shepherd značně bojechtivým dojmem. Nedivil bych se, kdyby se potajmu vloudil do šerifovy kanceláře a vyzkoušel si, jak se vyjímá v tom velkém koženém křesle.

Na Shepherdovi bylo znát napětí, jehož příčina byla zřejmá. V Daytonu nedošlo k vraždě už deset let. V minulém století tu zaznamenali pouhých dvacet vražd, což představuje průměrně jednu za pět let. Všechny měly jedno společné: pachatelem byl vždy někdo, koho oběť znala. Manžel, bratr, přítel. V několika případech zavraždila manželka svého partnera. Na tom nebylo nic neobvyklého. Oběti většinou své vrahy znají.

Vraždy Sama Gallowaye měnila pravidla hry. Shepherd si sice mohl nechat na dveře vymalovat své jméno, avšak realita vypadala tak, že útvar kriminálního vyšetřování v Daytonu pozůstával z něj a dvou dalších vyšetřovatelů a všichni dohromady nezažili větší vzrušení než tu a tam nějaké to vloupání a výrostky ze střední školy prodávající drogy.

„Pan Winter je připraven poskytnout nám profil vraha,“ oznámil mu Fortier.

„Už?“

„Pracuju rychle,“ vysvětlil jsem a cítil jsem, jak se mi zezadu do krku zavrtává Taylorův pohled. „A stačí, když mi budete říkat jen Winter. Cítím se starý, když mě někdo oslovuje pane.“

„Takže tedy jen Winter. Možná bychom se do toho mohli pustit ve vedlejší místnosti. Je tam víc místa.“

Fortier se podíval na hodinky. „Bohužel vás musím opustit. Mám schůzku. Dáš mi pak vědět, Tony?“

„Jistě, pane.“

Fortier tentokrát použil k potřesení rukou obě svoje – levou mi svíral paži. Takhle si třese rukama politik, ten typ, který hlásá *Jsem tady pro vás*.

„Rád jsem vás poznal, Wintere. A pamatujte na to, co jsem říkal. Jakmile budete něco potřebovat, stačí houknout.“

„Určitě.“

Vyšli jsme z kanceláře, Fortier se od nás odpojil, vzal to doprava a rychlým krokem odkráčel chodbou. Ať už měl schůzku s kýmkoli, považoval za nezbytné, aby se na ni dostavil včas. Platil tady za jedno z velkých zvířat. Nad ním byla už jen jeho žena a pak starosta. Vsadil bych se, že mířil na schůzku se starostou, nejspíš proto, aby ho obeznámil s tím, jak se vyvíjí vyšetřování. Moc toho k referování neměl.

Shepherd mě zavedl do vedlejší místnosti, kam vstoupil bez zaklepání. Seděli tam dva policajti v civilu. Oba muži, oba ve věku něco přes třicet. Jeden i druhý měli černé vlasy a modré oči. Mohli by být dvojčata až na to, že jeden měl v pase pětasedmdesát centimetrů, kdežto druhý dobrý metr.

V podpaží měli koláče potu, takže patrně v dopoledním vedru předstírali vyšetřovatelskou aktivitu v terénu a teď je sem zavolali, aby se seznámili se mnou. Dojde-li v místě, jako je tohle, k vraždě, ze všeho nejméně žádoucí je, aby kompletní tým vyšetřovatelů vysedával v kanceláři a dloubal se v nose.

Pracovní stoly stály přiražené ke stěnám, což nebylo šťastné řešení, protože znamenalo, že ti dva tráví většinu pracovní doby zády k sobě.

Stoly sražené tak, aby dvojice seděla proti sobě čelem, by měly zabírat prostředek místnosti. Diskuse o nápadech přináší mnohem lepší výsledky, když člověka, s nímž ji vedete, vidíte.

Při našem vstupu oba loupili zrakem ke dveřím a změřili si mě pohledem, jakým se hodnotí nový žák, který právě přibyl do třídy. V tom pohledu se snoubilo podezření se zvědavostí. Jako by mi jím vzkazovali: *Moc si o sobě nemyslí*. Další z pohledů, na něž jsem byl zvyklý.

Po otcově zatčení se matka dala na útěk. Začala s tím ten den, kdy si pro něj přišli, a prchala tak dlouho, dokud se předčasně neupila k smrti. Mezi jedenáctým a sedmnáctým rokem jsem bydlel v patnácti různých městech, takže na úděl nového žáka jsem si zvykl. Dokonce i dnes, když se dostanu do takové situace jako teď, se mi zdá, že někdo vrátil čas. A připadá mi, že bez ohledu na to, kolik mi je, budu pořád někde nový žák.

Shepherd se obrátil k Taylorovi a propustil ho úsečným „můžete jít“. „Byl bych raději,“ zasáhl jsem, „kdyby tu zůstal, pokud vám to nevádí. Pracuju s předpokladem, že v případě našeho neznámého pachatele jde o sériového vraha. Pokud to tak skutečně je, budeme potřebovat každou pomocnou ruku.“

Znělo to jako prosba, ale žádná prosba to nebyla a oba jsme to věděli. Taylor strnul na místě, zůstal nejistě stát v půli cesty ke dveřím a nevěděl, jak si má počínat. Všechny oči se k němu obrátily.

„Dobrá, tak zůstaňte,“ svolil Shepherd.

„Sériový vrah?“ To promluvil hubeňour.

Shepherd k němu pokývl hlavou. „Tohle je Barker.“ Pak kývl k tlouštíkovvi. „A tohle Romero.“

Způsob, jakým mi je představil, mi pověděl všechno o zdejší hierarchii. V čele stojí Shepherd, za ním Barker, pak Romero. Taylor je mimo dosah radaru, což bylo šílené, ale pochopitelné. Pochopitelné s ohledem na roli laskavého obra, kterou přijal. Šílené vzhledem k tomu, že byl pravděpodobně bystřejší než Barker a Romero dohromady.

Všichni jsme si potřásli rukama a já se uvelebil na parapetu. Nebyla tam žádná volná židle. Barker ani Romero nevypadali, že by se mi

v nejbližší chvíli chystali uvolnit svoji, a nezdálo se, že by se Shepherd měl k tomu, aby je vyzval. I přes stažené žaluzie jsem cítil, jak venku sálá slunce. Bylo dvaadvacet minut po třetí. Představil jsem si tu internetovou stránku, vybavil si bílé cifry zářící na uhlově černém pozadí a v duchu jsem viděl, jak se další panáček ze špejlí šikuje na šibenici.

08:37:23

„Zatím máte jen jednu oběť, ale přibudou další. Podle mého odhadu můžete novou vraždu očekávat přibližně za osm a půl hodiny.“

„Narážíte na odpočet na té webové stránce,“ pochopil Shepherd. „Domníváte se, že nám vrah chce sdělit, kdy znovu udeří?“

„Jaký jiný význam by měla?“

„Ale to je bláznovství. Proč by ksakru něco takového dělal?“

„Poslyšte, nejprve si musíte uvědomit, že sériový vrah neuvažuje jako normální člověk. Ke všemu, co dělá, se nechá motivovat svými představami. Každý jeho čin vyvěrá z představ. Co nám připadá šílené, je v jeho očích rozumné, protože představy pro něj mají větší význam než vše ostatní. Slyšel někdo z vás o Richardovi Trentonu Chaseovi?“

Následovalo zavrtění tří hlav. Taylor za nimi na zlomek vteřiny zaostal a pak napodobil ostatní. Klamat se dá, aniž byste otevřeli pusy.

„Richard Chase byl sériový vrah v sedmdesátých letech. Po vynesení rozsudku ho vyzpovídali lidi od FBI. Chase trpěl utkvělou představou, že se mu krev proměňuje v prach, a krev svých obětí potřeboval k tomu, aby ji nahradil. Během výslechu se zmínil o ‚otravě v misce na mýdlo‘. Na otázku, co to znamená, vysvětloval, že se otrava dá zjistit pohledem na spodní stranu mýdla. Pokud je vespod mazlavé, nic vám není, ale když je suché, znamená to, že vás někdo otrávil a vaše krev se mění v prach.“

„To je ale magořina,“ poznamenal Barker.

„Podle normálních kritérií ano, ale vtip je v tom, že pro Chase mělo takové fantazírování jasný smysl. Náš neznámý pachatel už provedl několik šíleností, když se na to podíváte strážlivě. Odpočet, to, že vraždu natočil a poslal nahrávku policii, skutečnost, že jako vražednou zbraň použil oheň. Abychom ho dopadli, musíme zapomenout, že se nám něco zdá šílené, a soustředit se na to, o čem jeho činy vypovídají.“

„A o čem tedy vypovídají?“ zeptal se Romero.

„Že to v žádném případě není šílenec. Sériové vrahy můžeme rozdělit do dvou širokých kategorií. Systematické a nesystematické. Chase představoval klasický příklad nesystematického vraha. Byl paranoidní schizofrenik. Své vraždy v zásadě nijak neplánoval. První spáchal tak, že zastřelil člověka z jedoucího auta. Oběť se prostě nachomýtl v nepravou chvíli na nevhodném místě. Totéž lze konstatovat i v případě jeho dalších pěti obětí. Nevhodná chvíle, nevhodné místo.“

„To samé lze určitě říct i o Samu Gallowayovi,“ ozval se Barker.

„A pletl byste se. Pachatel, který zabil Sama Gallowaye, je důsledně systematický. Každý jeho krok má své opodstatnění.“

„Takže co nám o něm můžete povědět?“ zeptal se Shepherd.

„Hledáte bělocha, sto pětasedmdesát centimetrů vysokého muže, kterému je mezi třiceti a čtyřiceti roky. Má štíhlou postavu a vystudoval vysokou školu.“

„Poslouchej, Barkere, to by klidně mohl mluvit o tobě,“ křikl přes celou místnost Romero.

„Já mám alibi pevné jako skála,“ vrátil mu to Barker. „Včera v noci jsem byl s tvou ženou.“

„Přestaňte s tím, vy dva.“ Shepherd se ke mně obrátil. „Co nám o něm ještě můžete povědět?“

„Víc zatím ne. Musím vidět místo činu nebo mrtvolu. Nejlépe obojí. Je třeba zapojit do pátrání každého z vašich lidí, koho můžete.“

„Třeba se na nás usměje štěstí. Třeba toho člověka chytíme dřív, než znovu udeří.“

„A možná existuje Ježíšek a dětské hračky v noci ožívají.“

Shepherd mě sjel pohledem.

„Na štěstí nevěřím. Nikdy jsem na ně nesázal a nikdy na ně sázet nebudu. Štěstí představuje poslední útěchu pro ty, jimž schází představivost. Já věřím na důkladnou práci. Jenom tak toho člověka chytíme.“

Shepherd otevřel ústa, aby něco namítl, a já přesně věděl, co přijde. Za ty roky jsem vytočil víc hodnostářů, než je zdrávo, některé záměrně, jiné neúmyslně. Tohle se stalo omylem. Mělo to i pozitivní stránku:

dozvěděl jsem se, co všechno si v případě Shepherda můžu dovolit. V neznámém prostředí jsem vždycky rád, když zjistím, kudy vede hranice.

„Kapitáne Shepherde,“ zarazil jsem jeho námitku v zárodku uctivým a povolným tónem hodného skautíka. „Mohl bych si s vámi promluvit ve vaší kanceláři?“

8

Mlčky jsme zamířili do vedlejší místnosti. Shepherd ztuhl v ramenou a kráčet strnule. Byl skutečně našťvaný a dalo se to pochopit. Před odchodem jsem zachytil Taylorův pohled. Tvářil se nezáčastně, ale kolečka v hlavě mu šrotovala a v očích mu žhnuly otazníky. Určitě si lámal hlavu, co tím u všech čertů sleduju.

Vstoupili jsme a Shepherd za námi zavřel dveře. Posadil se za stůl a mně pokynul na židli proti sobě. Uhladil si elegantní knírek a pak na mě upřel tvrdý pohled.

„Tak poslední útěcha pro ty, jimž schází představivost?“

Neuhnul jsem zrakem a mlčel jsem.

„Nevidím rád, když ze mě někdo dělá před vlastními lidmi pitomce.“

„Ujišťuji vás, že tak to nebylo míněno.“

„Ať to bylo míněno, jak chtělo, vyznělo to tak.“

„Vím. Občas se do případu natolik ponořím, že pak mluvím bez uvážení. Nechtěl jsem se vás jakkoli dotknout.“

Shepherd chvíli zvažoval, co jsem právě řekl, a kancelář naplňovalo tíživé ticho.

„Vy ve mně vidíte maloměstského policajta, kterému scházejí zkušenosti. A já vám něco povím: nemýlíte se. Případ takového rozsahu přesahuje moje zkušenosti. Nemám se o co opřít. Vám naopak zkušenosti nescházejí. Pokud máme chytit toho všiváka jedině za podmínky, že bude po vašem – beze všeho, nemám námitky.“ Odmlčel se a znovu si přihladil svůj elegantní knírek. Zavrtával se do mě pohledem. „Jen mě prosím už nikdy neshazujte před vlastním mužstvem.“

„Rozumím.“

Shepherd se opřel v křesle. „Já to pořád nedokážu pochopit. Jak může

někdo provést něco takového? Polít jiného člověka benzinem, pak poodejít stranou a sledovat, jak hoří. To je zvrácenost.“ Znovu potřásl hlavou a zvedl ke mně pohled. „Jak to, že jste ještě nepřišel o rozum, když dennodenně pracujete na takových případech? Nemáte z toho špatné spaní?“

„Na to mám prášky a whisky. A kde berete přesvědčení, že jsem nepřišel o rozum?“

Chybělo málo a Shepherd se rozesmál. „A zabírají, ty prášky na spaní?“

„Většinou jo.“

„Já toužím jen po tom, aby celá tahle hrůza byla už za námi a všechno se vrátilo zase k jakémus takémus normálu.“

„To jsme dva. Vy mi hodláte dát k ruce Barkera, vidíte?“

„Je to dobrý policajt. Nemám lepšího.“

„Nevěřím.“

„Romero mu nesahá ani po kotníky.“

„O tom ani v nejmenším nepochybují.“

„Tak proč tedy chcete dělat raději s Romerem než s Barkerem?“

Trvalo asi vteřinu, než mu svitlo.

„Aha, vy nechcete pracovat ani s jedním, ani s druhým. Vy chcete Taylora.“

Přikývl jsem.

„Ale proč? Je to začátečník. Barker má zkušenosti ze sedmnácti let služby.“

„Mám k tomu své důvody.“

„A já bych je rád slyšel.“

„Předtím jste mluvil o tom, že nic nenamítáte, když bude po mém.“
Usmál jsem se. „Tak teď bych chtěl, aby bylo po mém.“

„Dobrá, vezměte si k ruce Taylora. Kdybyste si to ale rozmyslel, můžu vám přidělit Barkera.“

„Nerozmyslím si to. Pro tenhle případ jsem si vybral jako partáka Taylora.“ Zvedl jsem se k odchodu, ale u dveří jsem se zastavil. „Ještě něco. Vy asi neznáte jeho křestní jméno, co?“